

[Johanna ter Steege en Hans Croiset in De Vader.](#) © Leo van Velzen

Anderhalf uur lang geklúisterd aan geweldige Croiset

Theater - De Vader

RECENSIE Na Frankrijk en Engeland mag de Nederlandse voorstelling er ook zijn, bijzonder vooral door het mooie spel van de hoofdpersonages. Croiset is geweldig als de mopperkont, de charmeur, de geestige, scherpzinnige, de verwarde, verdrietige, de alzheimerpatiënt.

Door: Karin Veraart 23 december 2016, 02:00

Zijn horloge is weg. Gestolen, hij weet het zeker. Waarschijnlijk door die nare verzorgster die gisteren nog door het huis waarde. Isabelle. Of was het Laura? Zachtjes moppert André wat voor zich uit. Even later zit zijn horloge gewoon weer om zijn pols.

André is de vader uit *Le Père* van de Franse schrijver Florian Zeller. Zeller gooide in Frankrijk hoge ogen met zijn stuk en ook de Engelse versie op het Londense West End was een succes. Nu is er de Nederlandse voorstelling in regie van Gijs de Lange met Hans Croiset (81) in de titelrol. En ook die mag er zijn: bijzonder vooral door het mooie spel van de hoofdpersonages.

De Vader (**)**

Theater

Door Senf Theaterpartners i.s.m. Kik Productions en m.m.v. Alzheimer Nederland.

Tekst: Florian Zeller. Regie: Gijs de Lange.
20/12, Koninklijke Schouwburg, Den Haag. [Tournee t/m 25/3](#).

Croiset is geweldig als de mopperkont, de charmeur, de geestige, scherpzinnige, de verwarde en de verdrietige - de alzheimerpatiënt. Het ene moment is-ie z'n gesprekspartner nog te snel af, het volgende is hij totaal de kluts kwijt. Verwarrend en beangstigend dus, voor hemzelf én z'n omgeving; niet in de laatste plaats voor dochter Anne, die haar leven op een ingrijpende manier ziet veranderen.

Jolijn Tevel maakte de vlotte Nederlandse vertaling, een tekst die Croiset zich zo eigen heeft gemaakt dat je anderhalf uur lang aan zijn personage geklúísterd zit. Johanna ter Steege is Anne, ook in een fraaie vertolking, die de stille wanhoop laat zien van een kind behept met een haast onvoorwaardelijke loyaliteit aan de ouder, terwijl ze ook een eigen leven te leven heeft. Ontroerend allebei, met af en toe ook een grappig moment.

Als Anne en André samen treuren is de ontroering tastbaar, zonder dat het sentimenteel wordt

De verwarring wordt voorts uitgedrukt in de volgorde van de scènes: het publiek kijkt mee met de vader, wanneer die plekken, personages en omstandigheden door elkaar haalt. Zo gaat Anne even de deur uit voor een paar boodschappen en als ze terugkomt, is ze ook voor ons iemand anders. Actrice Rian Gerritsen speelt haar dan, maar kort erop is Ter Steege weer de vertrouwde dochter en duikt Gerritsen op als verpleegster, die een blik op haar horloge nauwelijks kan verbergen als het allemaal een beetje uitloopt met de patiënt.

Anne's vriend Pierre, de man die zijn dochter mogelijk bij hem weglokt, is in de ogen van André een boeman met twee gezichten. En verzorgster Laura (Emma Linssen) lijkt opeens wel heel erg op zijn andere dochter Elise, van wie ieder spoor lijkt te ontbreken. Als Anne en André samen treuren om haar afwezigheid is de ontroering tastbaar, zonder dat het sentimenteel wordt.

Tegen het strakke decor van een steeds ietsje veranderende huiskamer worden de relatief korte scènes van elkaar gescheiden door een 'donkerslag': en als alle lichten even uit zijn, zien we rond de vader schimmen redderen op toneel. Ook een mooie vondst.